

Τὴν αὐτὴν μέθοδον πρέπει νὰ μεταχειρισθώμεν καὶ διὰ τὰς ξανθὰς, ἐννοῶ δηλ. ὅτι ἡ κοινῶς ἐπικρατοῦσα θεωρία πρέπει νὰ τροποποιηθῆ κατὰ ταύτην τὴν ἐννοίαν, ὅτι ἡ χάρις ἐν τούτοις κατορθοῦται ἄλλοτε διὰ τῶν ὁμοίων καὶ ἄλλοτε διὰ τῶν ἐναντίων. Ἡ γλυκύτης τῆς ξανθῆς, γενικῶς εἰπεῖν, ἥτις ἐνίοτε δύναται νὰ φθάσῃ καὶ εἰς βαθμὸν ἀνοστίας, εἶνε ζήτημα ὅτι ἔχει ἀνάγκην ἀντιθέσεώς τινος, ἀναδειξέως χρωματικῆς; Ἐὰν τὸ ξανθὸν εἶνε χρυσοειδές, ἢ φλόγινον, συνδυασὸν αὐτὸ χωρὶς ποσῶς νὰ διατάσῃ μετὸ συμπλήρωμά του, ἐπιθέτων ἕνα πῖλον ἐκ βελούδου ἰσοβαροῦς εἰς τὴν κεφαλῆν, μίαν δέσμην ἴων εἰς τὴν κόμην, καὶ εἰς τὸ σῶμα ἐσθῆτα βαθέως λειριόχρουν, καὶ ὁ συνδυασμὸς οὗτος ἔσται θαυμάσιος. Ὅμοίως ὑπάρχει χροῶμα, ὅπερ ἀρμόζει κάλλιστα εἰς ὅλας τὰς πυρροχόους, τὸ μετρίως ἐντάσεως πράσινον. Ἐὰν δὲ πάλιν τὸ ξανθὸν εἶνε τρυφερὸν καὶ δροσερὸν, θέλει κερδήσῃ πολλὴ ἢ τρυφερότης αὐτῆ καὶ δροσερότης, ἐὰν μεταχειρισθῆς τὸ ἐρυθρὸν, εἴτε τὸ ὑποπόρφυρον, εἴτε τὸ τῆς ξυλοκρατέας, εἴτε τὸ τοῦ λυχνίτου, ὅπερ θέλει φέροι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο κατὰ τὸ ἥμισυ ἐξ ἀνάλογίας, καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἐξ ἀντιθέσεως. Τὸ ἐρυθρὸν ἄρα δὲν εἶνε τὸ «ψιμύθιον τῶν μελαγχροϊῶν», κατὰ τὴν ἐν χρήσει κοινὴν συνταγὴν, ἀλλὰ δύναται νὰ γείνη χρήσις αὐτοῦ πρὸς καλλωπισμὸν καὶ τῶν ξανθῶν. Δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ εἰπώμεν τὸ αὐτὸ καὶ περὶ τοῦ κίτρινου, ὅπερ εἶδομεν νὰ φέρωσι θαυμασίως ξανθαί τινες. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρέπει νὰ συνδυασθῆ μετὸν ἀνοικτότερον τόνον τῆς κόμης, ἀπαραιτήτως δὲ νὰ συναφθῆ μετὰ βαφῆς ἀποτόμως ἀντιθέτου.

Ἰδῶμεν τώρα ποῖα χροῶματα συναρμολογοῦνται μετὰ τὴν καστανὴν κόμην, τὴν τερφίνην, καὶ τὰς ἀντιστοιχοῦς χροιάς τοῦ προσώπου. Αἱ γυναῖκες, ὅσαι εὐρίσκονται οὕτως εἰπεῖν εἰς διάμεσον τινα χρωματικὸν ὄρον, δύναται νὰ συμβιβασθῶσι καὶ μετ' ὅ,τι ἀρέσκει εἰς τὰς μελαγχροϊνάς, καὶ μετ' ὅ,τι εὐχαριστεῖ τὰς ξανθὰς, ἀρκεῖ μόνον ὁ χρωματικὸς τόνος τῆς ἐνδυμασίας καὶ κομμώσεώς των νὰ μετριάξεται καθ' ὅσον καὶ ἡ χροιά τοῦ προσώπου των εἶνε ἐντονωτέρα ἢ ἀτονωτέρα. Τὸ καθαρὸν κίτρινον, τὸ καθ' ὑπερβολὴν ἐρυθρὸν, δὲν ἀρμόζει εἰς τὸ καστανοῦν, καὶ βαθὺ ἂν εἶνε· μάλλον δὲ δύναται νὰ συμβιβασθῶσι πρὸς τὸν διάμεσον χαρακτῆρα τῶν φυσικῶν τούτων χρωμάτων οἱ εὐραχέστεροι τόνοι, τὸ ὄχρρον κίτρινον, τὸ ἀραβοσίτινον, τὸ τροπαιόλινον ἐρυθρὸν, τὸ καλαῖνον κυανοῦν, τὸ ἠέρανεον. Τὸ δ' ἀνοικτὸν καστανοῦν ἀποδέχεται τὰ εἰς τὰς ξανθὰς ἀρμόζοντα χροῶματα, ὀλιγώτερον μόνον ἄκρατα. Ὅταν δὲ ἡ κόμη εἶνε τερφίνη καὶ ἡ χροιά τοῦ προσώπου ἀνάλογος, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ κυανοῖ ὡς ἡ θάλασσα, ἢ γλαυκοὶ, ἢ λεπτὴ καὶ βαθεῖα προσήνεια τῶν προσώπων τούτων ἀπαιτεῖ χροῶματα κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον ἐντονα, λαμβανόμε-

νης ὅμως φροντίδος ὅπως ἡ ὑπάρχη τῆδε κακεῖσε τοῦ χρωματικοῦ τούτου συνόλου ἀνάδοσις οὐδέτερου τερφίνου, ἢ διασταύρωσις μετὰ τρυφερὸν κυανοῦν. Ἡ δὲ λεύκανσις τῶν τοιούτων προσώπων κατορθοῦται μετὰ τὸ μέλαν βελούδον, χωρὶς νὰ πάθῃ ποσῶς ἐκ τούτου ἡ ἰδιάζουσα εἰς αὐτὰ λεπτότης καὶ εὐγένεια, ὁμοίως δὲ συναρμολογοῦνται πληρέστατα μετὰ τὴν κόμμωσίν των καὶ οἱ μαργαρίται, ἀρκεῖ μόνον ἡ ἀτονος τούτων ἀπόχρωσις νὰ τονισθῆ μετὰ χροῶμα τι σπουδαῖον καὶ οὐσιῶδες, συγκεντρωμένον ἐν μικρῷ χώρῳ, οἷον μετὰ ἕνα καρχηδόνιον ἄξεστον καὶ ἐστιλβωμένον μόνον, μὲ ἕνα λυχνίτην, ἢ καὶ μὲ ἕν κόσμημα χρυσοῦν.

* *

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Gaston Tissandier].

Μεταξὺ τῶν ἐφευρετῶν, οἵτινες συνετέλεσαν εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν κλαστικῶν καὶ ξαντικῶν καὶ ὑφαντικῶν τοῦ βάμβακος μηχανῶν, δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν τὸν Heilmann, γεννηθέντα ἐν Mulhouse τῷ 1796. Ἀντιθέτως πρὸς τοὺς πλείστους τῶν ἐφευρετῶν ὁ Heilmann εἶχε περιουσίαν 500 περίπου χιλιάδων φράγκων, ἀλλ' ὁ δαίμων τῆς ἐφευρέσεως κατεῖχεν αὐτόν. Ἐν μέσῳ ζῶν τῶν τεχνουργείων τῆς Ἀλσατίας, ἔμαθεν ὅτι οἱ πρῶτοι τοῦ τύπου βιομηχανοὶ προέτεινον ἀμοιβὴν πέντε χιλιάδων φράγκων εἰς τὸν ἐφευρέτην νέας βαμβάκοξαντικῆς μηχανῆς, ἀπεφάσισε δὲ νὰ συμμετάσχη τοῦ συναγωνισμοῦ, οὐδ' ἦτο τοῦτο τὸ πρῶτον αὐτοῦ ἔργον. Διευθύνων ἄλλοτε μηχανοποιεῖον ἐφηύρεν ἀλληλοδιαδόχως περιεργὸν κεντητικὴν μηχανήν, ἐν ἣ εἴκοσι βελόναι εἰργάζοντο ταυτοχρόνως, μηχανήμα πρὸς καταμέτρησιν καὶ δίπλωσιν τῶν ὑφασμάτων καὶ ἄλλα. Πολὺς λόγος ἐγένετο ἰδίως περὶ τῆς ὑφαντικῆς αὐτοῦ μηχανῆς, ὑφαινούσης δύο συνάμα ἴσους. Ἀλλὰ τὸ νέον πρόβλημα, τοῦ ὁποίου ἐπελαμβάνετο ὁ Heilmann, ἦτο πολὺ δυσχερέστερον ἢ ὅ,τι ἐνόμιζε, διήλθε δὲ πολλὰ ἔτη μελετῶν αὐτὸ, καὶ τοσοῦτω μείζονα κατέβαλεν ἐπιμέλειαν, ὅσῳ ἡ λύσις αὐτοῦ ἦτο δυσεπίκτος. Ἀναγκασθεὶς νὰ ἐκτελέσῃ πειράματα δαπανηρὰ καὶ νὰ κατασκευάσῃ μηχανὰς πρὸς δοκιμὴν, εἰς τοιαύτας ὑπέπεσε δαπάνας, ὥστε κατηνάλωσεν ὅλην αὐτοῦ τὴν περιουσίαν καὶ τὴν προῖκα τῆς συζύγου του. Μετ' ὀλίγον, εἰς πενίαν περιελθὼν, ἐδανείσθη παρὰ τινων φίλων τὰ πρὸς τὸ ζῆν, μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῆς γυναικὸς του ἀπεφάσισε νὰ μεταβῆ εἰς Ἀγγλίαν, ἵνα εὕρῃ ἐκεῖ ἐπάγγελμα παρέχον αὐτῷ τὰ πρὸς διατροφήν τῶν δύο θυγατέρων του. Εἰς Μάντσεστερ ὁ Heilmann κατεσκευάσε σχέδιον ξαντικῆς μηχανῆς χάριν Ἀγγλοῦ ἐργοστασιοῦ, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐψεύσθη τῶν ἐλπίδων του. Ἐπέστορεψεν εἰς Γαλλίαν παρὰ τῆ οἰκογενεία του, οὐδέποτε παύων νὰ σκέπτεται περὶ τοῦ πρα-

οίτινες, ἀφοῦ αὐτὴ ἐβάδιζε πρὸς τὴν χροσωκοπίαν, δὲν ἐπεθύμουν νὰ ἐπιτύχη ὁ Favre. Χάρης εἰς τὴν σταθερὰν του θέλησιν, οὗτος ὑπερίσχυσε τῶν προσκομμάτων ὄλων, καὶ ἦτο βέβαιος ὅτι ἡ σύριγγὴ ἤθελεν ἀποπερατωθῆ εἰς ὠριμένην ἐποχὴν, ἣν ἀπὸ τοῦ 1872 εἶχε προεῖπει. Κατὰ τοὺς ἑπτασταεῖς αὐτοῦ ἀγῶνας ἡ κόμη τοῦ γενναίου ἐργάτου ἐλευκάνθη, ἡ ῥάχης του ἐκυρτώθη, τὸ βᾶδισμα του κατέστη βαρὺ, ἀλλ' ὅμως οὐδέποτε ἀπεκατέστησεν οὐδὲ κατεβλήθη. Συνεπέλα συμβιβασμοῦ μετὰ τῆς εταιρίας, εἶχε μάλιστα ἀνακτῆσει τὴν προτέραν αὐτοῦ ζωρότητα, καὶ ἐσκέπτετο σπουδαίως ν' ἀναλάβῃ τὴν διατήρησιν τοῦ Σιμπλὸν, ἅμα ἀποπερατωμένης τῆς τοῦ Ἀγίου Γοθάρδου, ἐλπίζων νὰ κερδήσῃ δι' αὐτῆς τὰ χρήματα, ὅσα ἐζημιούτο πιθανῶς ἐν τῇ παρούσῃ ἐπιχειρήσει. Ὁ Favre συνδιελέγετο μετὰ τῶν φίλων του περὶ τῶν σχεδίων του, ἀποχαιρέτισας δ' αὐτοὺς πλήρως πεποιθήσεως εἰς τὴν τύχην του, ἐπανήλθεν εἰς Gœschenen, συνοδεύσας δὲ ἐντὸς τῆς σύριγγος Γάλλον τινὰ μηχανικὸν ἔπυσεν αἴφνης ὥσει κεραυνόπληκτος ἐνώπιον αὐτοῦ 2800 μέτρα μακρὰν τῆς ἐξόδου, καὶ ἀπέθανεν οὕτω κατὰ μῆνα Ἰούνιον τοῦ 1879 ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πεδίου τῆς δόξης του.

Τοιαῦται αἱ ὑπάρξεις, δι' ὧν ἐξαγοράζονται τὰ ἔργα τὰ δοξάζοντα τοὺς νεωτέρους χρόνους.

ΕΛΙΣΑ Σ. ΣΟΡΤΣΟΓ

ΟΙ ΠΑΡΙΣΙΝΟΙ

[Ἐκ τῶν τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Caro].

Καλλιτέχνης ἢ ἀπλοῦς τεχνίτης ὁ ἐκ γενετῆς Παρισινὸς διακρίνεται διὰ τὴν ζωρότητα καὶ τὴν γοργότητά του· ἔχει τὴν ἀντίληψιν ταχεῖαν, ὀξύνειαν ἔκτακτον εἰς ἐκτίμησιν προσώπων καὶ πραγμάτων· καὶ δυσκόλως μὲν δύναται ν' ἀπατηθῆ ὑπ' ἄλλου, ἀπατᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτόν. Εἰς πᾶσαν αὐτοῦ ἐργασίαν ἀναγνωρίζεις ἀμέσως τὴν ἔμφυτον, σχεδὸν ἀλάνθαστον καλαισθησίαν του. Τὸ προϊόν τοῦ Παρισινοῦ, εἴτε ἐφημερὶς εἶνε, εἴτε ὑδρογραφία, κωμειδύλλιον, ἀντικείμενόν τι τοῦ συρμοῦ ἢ μυθιστόρημα, φέρει ὁποῦδήποτε τῆς γῆς καὶ ἂν εἰσχωρήσῃ τὴν σφραγίδα τῆς πόλεως, ἐξ ἧς προέρχεται. Ἐν μὲν τῇ καλλιτεχνίᾳ καὶ τοῖς γράμμασιν ἀναγνωρίζεις τὴν ἰδιάζουσαν λεπτότητα τοῦ δημιουργήσαντος αὐτὸ πνεύματος· ἐν δὲ τῇ βιομηχανίᾳ τὴν ἀπαράμιλλον κατεργασίαν, τὴν παρέχουσαν εἰς αὐτὸ τὴν τελειότητα καὶ τὴν λεπτὴν ἐκείνην καὶ ἐξαιρετοὺς κομψότητα. Καὶ τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο, τὸ ὅποσον πᾶς τις ἐνωσῆ ἐκ μόνου τοῦ ὀνόματός του, τὸ πνεῦμα τὸ παρισινόν, τὸ ἀεῖποτε ἐν καταλλήλῳ στιγμῇ ἐκδηλούμενον, τὸ εὐρίσκον ἀμέσως τὰ ἄξια γέλωτος καὶ θαυμασιὰς χαρακτηρίζον αὐτὰ διὰ μιᾶς λέξεως διαδιδόμενης ἀμέσως καὶ ἐπιβαλλομένης, τὸ ἐπιτυγχάνον ἀσφαλῶς τὰ τρωτὰ μέρη παν-

τὸς ἐπισήμου ἐν τῇ κοινωνίᾳ προσώπου, τὸ ἄνευ πικρίας φιλοσκόμμον, τὸ εὐθυμον μᾶλλον ἢ κακεντρεχὲς, καὶ ἀμέσως παῦον τὰς προσβολὰς ἅμα προκαλέσαν τὸν γέλωτα, τὸ μηδέποτε ἐπιτιθέμενον κατὰ θυμάτων καὶ ἠττημένων· τὸ ἀπροσδόκητον, τὸ ζωρὸν, τὸ ἐλαφρὸν, τὸ δηκτικὸν ἐκεῖνο, τὸ ἀναμιμνήσκον τὰς «Σφήκας» τοῦ Ἀριστοφάνους, — τίς δὲν γνωρίζει τὰ θέληματα τοῦ πνεύματος τούτου; καὶ τίς ἀγνοεῖ πόσον ταχέως καὶ ἀλάνθαστως αἱ εἰρωνίαι ἐκείναι, αἱ ἀμέσως καὶ ἀπανταχοῦ διαφημιζόμεναι, γνωρίζουσι νὰ πληγώνωσι τὸν ἀσυνέτως ἐξερεθίζοντα αὐτὰς; Τίς δὲ, τὰ δημόσια πράττων ἀνὴρ, ὅσον καὶ ἂν ἀπολαύῃ τῆς εὐνοίας τοῦ εὐμεταβόλου καὶ ἀσταθοῦς ἐκείνου πλήθους, ἐμπορεῖ νὰ θεωρήσῃ ἑαυτὸν ἀσφαλῆ κατὰ τοιούτων προσβολῶν, πάντοτε μὲν ὀδυνηρῶν, ἀλλὰ σπανίως θανασίμων, ἐκτὸς ἐὰν διευθύνονται κατὰ ἐνδόξων ἢ μαρῶν;

Ἄλλὰ τί πράγματι εἶνε οἱ κατοικοῦντες τὴν μεγαλόπολιν ἐκείνην, τοὺς ὁποίους ἐναλλάξ τοσοῦτον ἐκακολόγησαν καὶ τοσοῦτον ἐξεθείασαν; Πῶς νὰ σχηματίσῃ τις ὀρθὴν κρίσιν μετὰ τῶν ἀσπόνδων δυσφημιστῶν καὶ τῶν θερμότερων ἐγκωμιστῶν τοῦ ταραχώδους ἐκείνου δήμου; Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι οὔτε οἱ μὲν, οὔτε οἱ δὲ ἀπατῶνται ἀπολύτως εἰς τὴν περὶ αὐτοῦ γνώμην των. Ὅ,τι καὶ ἂν εἴπῃ τις καλὸν περὶ τῶν Παρισίων εἶνε ἀληθές, καὶ ἀληθές ἐπίσης εἶνε ὅ,τι κακὸν καὶ ἂν εἴπῃ τις περὶ αὐτῶν. Οἱ Παρίσιοι περιέχουσι τὸ ἄνωτον ἅμα καὶ τὸ ἀπόβρασμα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Καὶ μήπως τὸ αὐτὸ δὲν συμβαίνει εἰς πάσας τὰς ἀχανεῖς ἐκείνας μεγαλοπόλεις, ἐν αἷς ὁ πολιτισμὸς ἔφθασεν εἰς βαθμὸν ὕψιστον; Ἐἶνε, λέγουσιν οἱ ἐπισκεπτόμενοι αὐτὴν ξένοι, ἡ πόλις τῶν εὐκόλων ἡδονῶν, καὶ κακολογοῦσιν αὐτὴν διὰ τὰς ἡδονὰς ταύτας, ἃς ἐν τούτοις ἐγεύθησαν κατὰ κόρον. Ναι· ἀλλ' εἶνε συγχρόνως ἢ κατ' ἐξοχὴν φιλεργὸς πόλις. Ὁ ξένος δὲν βλέπει ἢ τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τὸ ἐν ταῖς ὁδοῖς, τὸ ἀδιαλείπτως κινούμενον ἐπὶ τῶν βουλευμάτων καὶ εἰς τὰ Ἡλύσια πεδία, καὶ φαντάζεται ὅτι ὁλόκληρος ἡ πόλις διατελεῖ ἐν ἐορτῇ, καὶ ὅτι ὁ βίος αὐτῆς εἶνε αἰωνία πανήγυρις. Δὲν παρατηρεῖ τὸ δραστήριον καὶ σιωπηλὸν πλῆθος τῶν μεγάλων ἐργατῶν, καὶ ἀγνοεῖ ἐντελῶς τοὺς Παρισίους τοὺς μελετῶντας, ἐρευνῶντας καὶ ἐφευρίσκοντας. Μάλιστα δὲ ἀδύνατον σχεδὸν εἶνε νὰ διεισδύσῃ ὑπὸ τὴν ταραχώδη ταύτην ἐπιφάνειαν, ἥτις μόνῃ ἐπισπᾶται τὸ βλέμμα του, καὶ νὰ διακρίνῃ ὅ,τι ἐξαιρετοὺς ὑπάρχει, ὅ,τι ἐμβριθές καὶ ἀγνὸν εἰς τὰ ἦθη τῶν κατοικῶν, τὰ τοσοῦτον ἐπιπολαίως κρινόμενα, τὸν οἰκογενειακὸν βίον (διότι ὑπάρχει τοιοῦτος καὶ ἐν Παρισίοις), τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα (καὶ τίς λαὸς ἐπιδαψιλεύει εἰς τοὺς νεκροὺς αὐτοῦ λατρείαν τρυφερωτέραν καὶ περιπαθεστέραν); τὴν ἀδιάλειπτον καὶ ἐπίμονον ἐργασίαν, τὴν ἄλλας ἀφανεῖς ἀρετὰς,